

И на планина отиде.
Никой не смѣе да тръгне,
Златя войвода да гони.
Прочу са Златіо войвода, —
Дѣ види турци коли ги,
Дѣ види хазна зема я!
Турци сж хитри разумни,
Много сж пари обрѣкле
На Маня на издайникътъ,
На Христа неговъ побратимъ,
Ако си Златя убиятъ.
Скришомъ са наговориха,
При Златя да си отидатъ,
Хайдуци да са запишатъ,
Станаха и отидоха,
Па са на Златя молѣха
Въ дружина да ги прибере.
Златіо са чуди и мае
Да ли ги земе въ дружина;
А Петарчо му думаше:
„Златіо ле, стара войводо!
Моли та сичка дружина
Да ги направишъ другари,
Че нѣматъ какво да фдатъ,
Отъ сирогинство умиратъ.“
Златіо дружини думаше:
„Дружина вѣрно сѣбрана!
Азе имъ вѣра не хващамъ;
Ама ща да ги прибера
Хатърътъ да ви направа. . .
Ама ща да ви заржчамъ
Да ги пазите день и ноцъ
И да гледате що праватъ.“
Прибра ги Златіо войвода,
Па си дружина поведе
По Срѣдня-гора хубава,